

Bestemming Peru-Bolivia

Trektocht door de schatkamers van Zuid-Amerika

Na een lange vlucht vanuit Lima, met tussenstop in New York, staan we terug op Belgische bodem, nog nagenietend van onze reis. Peru en Bolivia hebben indruk gemaakt. De afgelopen vijf weken doorkruisten we de Andes, zagen het Titicacameer, vlogen naar het Amazonewoud, aanschouwden spectaculaire natuurfenomenen en verbaasden we ons over de genialiteit van de Inca's en andere mystieke beschavingen die deze landen ooit bevolkten.

De makkelijkste manier om de regio te bezoeken is met het openbaar vervoer. De meeste bussen zijn relatief comfortabel en je krijgt de kans om het adembenemende landschap te aanschouwen. Soms is een binnenlandse vlucht een interessant alternatief. Het bespaart je alleszins veel tijd.

Ons vertrekpunt was **Lima**, een metropool aan de rand van de Grote Oceaan. Met meer dan 8 miljoen inwoners is het een van de grootste steden van Zuid-Amerika. Lima heeft veel te bieden: interessante musea, koloniale pleintjes en uitstekende restaurants.

Wij hunkerden naar wat meer authenticiteit en wilden zo snel mogelijk naar **Cuzco**. Eens een binnenlandse vlucht geboekt waren we op twee uurtjes ter plekke. En ja, dit was meer ons ding. Gelegen op 3400 meter hoogte doet Cuzco je naar adem happen. De lucht is er ijl en de kans op hoogteziekte reëel. Je doet er goed aan om enkele dagen ter plekke te blijven om te wennen aan de hoogte. Dat hoeft geen probleem te zijn want Cuzco (wat in Quechua 'navel van de wereld' betekent) en omgeving hebben heel wat te bieden.

De voormalige Incahoofdstad is dé plaats bij uitstek om een daguitstap naar de **Valle Sagrado** (foto 2 en 3) of Heilige Valle te boeken. Je bezoekt er minder gekende Inca-ruïnes en stopt aan een kleurrijk marktje waar typische bolhoedvrouwtjes hun waren slijten. Dit alles onder de vakkundige leiding van een perfect Engelstalige gids. Het is ze-

ker de moeite maar het smaakte ons wat te commercieel in de mond. Dan maar even op adem komen op een terrasje met een heerlijke Pisco sour, een typisch Peruaans drankje.

Op de Valle Sagrado-route passeren we een charmant dorpje aan de voet van een machtig Incafort: **Ollantaytambo**. Het is een schoolvoorbeeld van Inca-architectuur met hobbelige, smalle straatjes, bestaande uit kinderkopjes. Een authentiek Inca-irrigatiesysteem voorziet het dorp van water. De tijd lijkt hier stil te staan en de rust wordt enkel verstoord door de vele toeristen op weg van en naar het mytische Macchu Picchu.

Het bestaan van **Macchu Picchu** (grote foto) was eeuwenlang vergeten. Het is pas in 1911 dat de Amerikaan Hiram Bingham de site op aanwijzen van enkele lokale boeren (her)ontdekte. Macchu Picchu (de oude bergtop in Quechua) was geen stad maar een ceremoniecentrum met een koninklijk paleis, religieuze gebouwen en een zonnetempel.

Vanuit het dorpje Aguas Calientes, gelegen in de vallei, bezoeken meer dan 1500 toeristen elke dag de beroemde Incasite. Om Macchu Picchu toch even voor ons 'alleen' te hebben willen we met de eerste bus naar boven. We staan al aan te schuiven om half vijf 's ochtends. Tegen zessen zijn we met minstens 200. Iedereen wil op de eerste bus.

Eens boven haasten we ons naar het hoogste punt voor een onbeschrijfelijk tafereel. Witte ochtendnevel verbergt de eeuwenoude gebouwen en trekt langzaam op om Macchu Picchu 's avonds weer aan het oog te onttrekken. Het is nog doods in de ruïnes. Het is alsof we zelf Macchu Picchu na honderden jaren stilte opnieuw ontdekt hebben. Wanneer de zon hoog aan de hemel staat loopt er veel volk en haasten we ons naar beneden en vertrekken met de trein richting Cuzco en zo verder naar Puno.

04 05

06

07

Puno (foto 7), een kleine havenstad aan het **Titicacameer**, kan de vergelijking met het historische Cuzco niet doorstaan. Toch heeft het enkele belangrijke troeven. Het is de ideale toegangsweg tot de **Islas Flotantes** (foto 4). Deze drijvende eilanden, gemaakt van riet, zijn uniek in de wereld. De Urosindianen begonnen eeuwen geleden met de bouw ervan in een poging te ontsnappen aan de invloed van de Inca's en zo hun cultuur te vrijwaren.

Wij brengen een kort bezoek aan één van deze eilandjes. Ons hoofddoel die dag is echter **Taquile** (foto 5). Een piepklein eilandje op enkele uren varen van Puno. Het leven op Taquile lijkt rustig voort te kabbelen. Tradities worden er gekoesterd en in ere gehouden. De dagdagelijkse bezigheid van de meeste mannen blijkt haken te zijn. De vrouwen weven. Het is de eerste maal dat we authenticiteit ervaren. Want hoewel Peru een eeuwenoude cultuur heeft, is het niet gespaard gebleven van de neveneffecten van massatoerisme. We slapen bij de lokale bevolking in een kamer zonder elektriciteit en stromend water. Het heeft wel wat.

Vanuit Puno trekken we verder naar **La Paz**, de hoofdstad van Bolivia. De bus volgt lange tijd de oevers van het Titicacameer, het hoogst bevaarbare meer ter wereld. Hoewel het traject vrij vlak verloopt, zitten we toch op een hoogte van 4000 meter. Dit is de altiplano, de hoogvlakte van het Andesgebergte.

La Paz zelf is allesbehalve vlak. Het is een snelgroeïende stad en lijkt bij momenten uit zijn voegen te barsten. Gebouwen klimmen om ter hoogst tegen de bergwanden op. Westerse invloeden en traditie contrasteren hier in het straatbeeld. Passeerde je net nog een Burgerking? Om de hoek ligt de mercado de Hechiceria (heksenmarkt). Je kunt er gedroogde lamafoetus kopen als offerande ter ere van Pacha mama (moeder aarde).

De Prado, de hoofdstraat, loopt als een ader doorheen het hart van de stad. Dé ideale plek om een 'micro' te nemen. Met deze minibusjes raak je voor enkele Bolivianos op je bestemming. Of je nu het indrukwekkende kerkhof, de zwarte markt of het cocamuseum wilt bezoeken.

We verblijven ondertussen al enkele weken op grote hoogte. 's Avonds is het koud en kan je niet zonder dikke jas. Toch liggen de tropen op een boogscheut van La Paz. Hunkerend naar wat zomerse warmte boeken we twee plaatsjes naar **Rurrenabaque**, midden in het Amazonewoud.

Vanop El alto trekt een klein propellervliegtuigje zich op gang. We vliegen vlak langs 6000 meter hoge bergtoppen. Het uitzicht is prachtig, het comfort minimaal. De wind trekt en sleurt. Bergflanken lijken soms akelig dichtbij. Wanneer we landen in een wei gaat de rit verder met een aftandse jeep richting Pampas. Het gebied herbergt een schat aan fauna en flora. Het is de habitat van alligators, kaaimannen, rivierdollijnen, anaconda's en meer van dat fraais. Op drie dagen tijd zie je ze allemaal. Erg indrukwekkend! Om het survivalgevoel compleet te maken, logeren we in een junglelodge, een houten hutje op palen. Een muskietennet is hier onmisbaar. 's Nachts doet het geritsel van bladeren je fantasie op hol slaan.

Eenmaal terug in de Andes, brengt een nachtbus ons naar **Potosi**. Het is nog vroeg wanneer we door de verlaten straatjes van dit koloniale stadje slenteren, op zoek naar een hotel.

Het leven is hard in Potosi. Ooit was dit de rijkste stad van Zuid-Amerika. De Cerro Rico, een zilverberg, zorgde voor rijkdom en welvaart. Getuige hiervan zijn de vele kerken die in vervlogen hoogdagen zijn opgericht.

Vandaag vind je hier amper nog zilver. Toch zijn er nog tientallen actieve mijnen. De werkomstandigheden zijn erbarmelijk. Onder begeleiding van een gids bezoeken we zelf één van de mijnen. We hebben wat coca, alcohol en dynamiet gekocht. Bij het afdalen in één van de smalle schachten merken we een diabolisch beeldje op: Tio, de 'mijnduivel'. Aangezien hun werkomstandigheden 'hels' zijn moet deze berg wel bewoond worden door een duivel, zo redeneren de mijnwerkers. Ze vereren het figuurtje met de offergaves die wij voor hen kochten. Verderop kappen mannen zich een weg doorheen een rotswand, op zoek naar koper, tin en andere ertsen. Er hangt bloed op hun lippen. Ze zijn getekend door het harde werk.

Op een halve dag rijden van Potosi, in het Zuid-westen van Bolivia ligt **Uyuni**, een klein, stoffig stadje in een desolate omgeving. Het lijkt alsof de grens van de bewoonde wereld hier wordt bereikt. Toch trekt het veel toeristen.

Een reis naar Bolivia is niet compleet zonder een bezoek aan de **Salar de Uyuni** (foto 6). We huren een jeep met chauffeur in één van de vele reisbureautjes en doorkruisen op enkele dagen het volledige gebied. De schoonheid van de Salar de Uyuni is werkelijk onaards. Alsof je rondloopt op de maan. Het is met 12.000 km² de grootste zoutvlakte op aarde.

Het landschap achter de zoutvlakte is zo mogelijk nog mooier en surrealistischer. De bergen lijken er geschilderd in pastel. Hier zie je wilde vicunas en kleuren flamingos de meren roze. Maar, het is een barre omgeving. Overdag snijdt de striemende wind in je vel en 's nachts zakken de temperaturen tot ver beneden het vriespunt. Een mooi voorbeeld van winderosie is de **Arbol de Piedra**: een rots die zo uit een schilderij van Dali kan komen.

Tijd om op onze stappen terug te keren. We reizen terug richting Peru, naar **Arequipa**, de witte stad. Wat een contrast met de rest van Peru. Arequipa is een moderne stad waar het aangenaam toeven is, gekend voor zijn excellente restaurants. We proeven er een typisch Peruaans gerecht: Cuy of Cavia. Toch even wennen als je dat op je bord krijgt.

In de nabijheid van Arequipa bevindt zich de **Canyon del Colca**. Wie dacht dat de diepste canyon ter wereld in de Verenigde Staten ligt, heeft het mis. Met zijn diepte van 3000 meter is de canyon del Colca tweemaal dieper dan zijn Amerikaanse concurrent. Het is hier dat de condor, de grootste vogel ter wereld huist. Vanaf het kijkpunt 'Cruz del condor' heb je veel kans om een glimp van deze mastodonten op te vangen.

Nog één halte rest ons. Via de Pan Americana, de snelweg die het continent doorkruist, zetten we koers richting Lima. We stoppen midden in de woestijn, in **Nazca** (foto 8). Hier ligt de bakermat van de Nazcacultuur, een in mysteries gehulde beschaving. Eén van die mysteries zijn de wereldberoemde 'Nazcalijnen', een verzameling van tekeningen, lijnen en figuren, waarvan het doel tot op heden onbekend is. De omgeving rond het stadje is een archeologische schatkamer waar talloze grafkelders en sites te ontdekken zijn. Helaas zijn er veel grafrovers actief en gaat een schat aan archeologische informatie zo verloren.

Met dank aan Ludovic Driessen en Hilde Mantels. Zij trokken in juni en juli 2009 door Peru en Bolivia.

tekst: Ludovic Driessen
foto's: © Ludovic Driessen